

SERÜVEN PEŞİNDE

ALTIN MASKE

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış yetmiş aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Pirî Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirkisi
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıdaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümünden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti
- Kıyamet Yıldızı

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Gol Kralı Sensin Dizisi

- Yıldızın Doğuyor
- Yıldızın Parlıyor
- Milli Takımdasın
- Avrupa'nın Yıldızısın
- Bir Dünya Yıldızısın
- Teknik Direktörsün

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

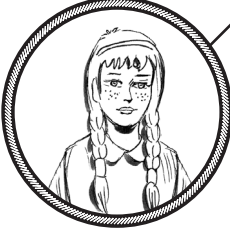
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızıdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

KIZIL EJDER

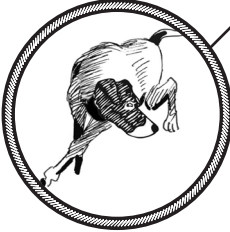
Kızıl Ejder, Aydın Beyin babasından kalma, 1963 model bir Porche (Porş) 911'dir. İki yüz elli beygirlik, 6 silindirli motora sahiptir. Aydın Bey onun dış görünüşünü korumuş, ancak çağının ilerisinde pek çok yeni özellik kazandırmıştır. Kızıl Ejder, yüz kilometre hıza 3.7 saniyede ulaşabilmekte, saatte beş yüz elli kilometre hız yapabilmektedir. Güneş enerjili akülerle çalışan bu arabanın en büyük özelliği, istendiğinde sürücüye gereksinme duymadan, "Kızıl Ejder" adındaki bilgisayar robotu tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, Juck Russel terrier türü küçük, kahverengi lekeli beyaz bir köpektir.

Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yreklendirdiđi için...

ASLAN BAŐLI ASA

“Koő Gizem! Biraz abuk ol da, yeşil ışık sönmeden gelcim Őu yaya geçidinden.”

“Aman Ufaklık! Hiç mi iÇin yok bu sıcakta?” diyen Gizem koŐmak için isteksiz davranınca, yeşil ışık kırmızıya dőnüşmüş ve çocuklar kaldırım kenarında kalakalmıŐlardı.

Yeőilyurt İstasyonu’nun tam önündelerdi. Ufaklık, sağına soluna bakındı. Gün ortasında, caddede in cin top oynamaktaydı. Buldukları yaya geçidinin elli - altmış metre kadar aŐağısında, sürücüsü içinde spor bir Audi durmaktaydı. Onun dıŐında, ne gelen ne giden vardı o koca yolda.

Gizem, “Yol boş nasılsa. Yeşil ışık beklenir mi Şimdi bu sıcakta!” deyip karŐıya geçmek isteyen Ufaklık’ı kolundan tutup geri çekti. Yaya geçidinin karşı tarafına o anda gelen eli bastonlu ihtiyarla yanındaki küçük kıızı göstererek, “Kötü örnek olacaksın Őu ocuđa.” diyerek onu ikaz etti. “Baksana! Dedesi karŐıdan karŐıya nasıl geçileceğini öğretiliyor ona. Biraz beklesen, buharlaŐmazsın ya!”

Gerçekten de yaşlı adam, “Bak Şimdi...” diyordu torunu yaşındaki küçük kıza. “Őu karŐımızda yanmakta olan kırmızı ışık sönecek. Onun altındaki yeşil ışık yanacak. O zaman sağımıza solumuza bakıp, gelen araç olmadığını gördükten sonra karŐıya geçmeye baŐlayacađız.”

Zaten bu arada kırmızı ışık sönmüş, yeşil ışık yanmıştı. Ufaklık'la Gizem'in kaldırımdan yaya geçidine indiği anda, yolun karşı tarafındaki yaşlı adamla torunu da, onların bulunduğu kaldırıma doğru yürümeye başlamıştı. Fakat onlarla birlikte harekete geçen başka biri daha vardı. O ana kadar sürücü koltuğunda cep telefonu ile konuşur gibi görünen uzun sarı saçlı adam, yayalara yeşil ışığın yanmasıyla birlikte arabasını çalıştırmış ve ileri atılmıştı.

Elli - altmış metre bir araba için ne ki? Yerinden fırlamasıyla, yaya geçidinin başında bitmesi bir oluverdi. Oysa onlar daha yolu yarılamış bile değillerdi. Üstelik yaşlı adam torunuyla konuşa konuşa yürüdüğü için onu fark etmemişti. Ufaklık, "Arabaya dikkat edin! Arabaya..." diye avazı çıktığı kadar haykırarak ileriye atılırken, yanı başındaki Gizem'i de bir eliyle geriye doğru itti.

Zaten sürücünün amacı belliydi. Geliş yönüne bakılırsa, kendisine doğrudan doğruya yaşlı adamla torununu hedef seçmişti. Arabayla aralarındaki uzaklık, artık iki - iki buçuk metreden fazla değildi. Ufaklık, kendi yaşamını hiçe sayarak ok gibi küçük kızın üzerine atıverdi. Onu kapıp kucaklamasıyla da, yaya kaldırımına doğru yuvarlanıverdi.

O, küçük kızla birlikte yuvarlandığı kaldırım kenarına sığınırken, Audi yanlarından sürtünürcesine geçmiş ve yolun tam ortasında şaşkınlıktan donakalan yaşlı adama olanca hızıyla çarpıvermişti.

Ufaklık, bir onun arabanın üzerinden aşırıp havaya doğru metrelerce yükseldiğini görebildi. Bir de bezden yapılmış bir bebek gibi savrulurken yere doğru inişini... Fırlayıp ayağa kalktığındaysa, spor Audi çoktan kayıplara karışıp gözden yitmişti. Yaşlı adamsa, gelişigüzel bırakılmış koca bir kukla gibi, kolları ve bacakları garip bir biçimde açık, asfaltın üzerine serilip kalıvermişti.

Ufaklık, "Büyükbaba... Ne olur ölme büyükbaba! Beni bırakma!" diye ağlayan küçük kızı, "Sen üzülme canım. O iyileşecek." diye avutarak Gizem'in kollarına verdi. "Fakat dedeni önce bir doktorun görmesi gerek."

Ufaklık, cankurtaranı ve polisi arayıp buldukları yeri bildirirken; nereden çıkıp geldiyse siyah bir Mercedes yanlarına yanaşverdi. Yanaşmasıyla da, içinden iri yarı, dazlak kafalı iki adam fırlayıverdi. Adamlardan biri diğerine, "Yazık! İhtiyarın durumu hiç iyi gözüküyor." dedi. "Hemen hastaneye götürürsek yaşatabiliriz belki. Hadi! Sen de bacaklarından tut da, biz götürelim onu bari."

Adamlar böyle deyip tam zavallıyı karga tulumba arabalarına taşımaya kalkışıyorlardı ki Ufaklık, "Siz ne yaptığınızın farkında mısınız?" diyerek onları engelledi. "Eğer onu hastaneye böyle götürürseniz, adamcağızı zamansız öldürebilirsiniz." Ardından da cep telefonunu göstererek, "Ben 155'ten polisi ve 112'den cankurtaranı aradım zaten." dedi. "Çok geçmez burada olur hepsi."

Adamlar önce, "Yahu, bu cankurtaranın zamanında geldiğini kim görmüş ki? Asıl siz, burada tutmakla öldüreceksiniz biçareyi." deyip onu zorla götürmeye kalktılar. Fakat çevreden koşup gelenler de Ufaklık'ı destekleyince, fazla ısrarcı olamadılar. "Zaten kimseye iyilik yaramaz ki. Siz bekleyin cankurtaranı! Bakalım bu zavallı canını vermeden gelecek mi?" diyerek arabalarına binip uzaklaştılar.

Neyse ki cankurtaranın gelmesi fazla uzun sürmedi. Cankurtaran doktoru, önce yaşlı adamın ilk muayenesini yapıp onun yaşadığı müjdesini verdi. Ardından boyunluk takıp hemşiresiyle birlikte onu önce sedyeye, sonra da cankurtarana yerleştirdi. Ufaklık'la Gizem'in kendileriyle birlikte gelme istekleriniyse, yaşlı adama cankurtaranda müdahale gerekebileceği nedeniyle geri çevirdi.

Zaten cankurtaran oradan ayrılırken, polisler de olay yerine gelmişti. Çocuklar; kazanın oluş şekline başla-
yıp, yaşlı adama çarpan arabanın markasına ve plâkasına
varıncaya kadar tanık oldukları olayı tüm ayrıntılarıyla
polislere anlattılar. Sonra da yine onların önerisiyle, polis
arabasına binip yaşlı adamın götürüldüğü Bakırköy Devlet
Hastanesi'ne doğru yola çıktılar.

Fakat hastanede onları hiç ummadıkları bir haber bek-
liyordu. Kaza yerine gönderilen cankurtaran ortada yoktu.
Yapılan son görüşmede, yaralıyı alıp hastaneye doğru yola
çıktıklarını bildirmelerinden beri onlardan haber alınımı-
yordu. Oysa şu ana kadar çoktan hastaneye varmış olma-
ları gerekiyordu. Ne sürücünün, ne doktorun, ne de hemşi-
renin telefonları yanıt vermiyordu.

Polisler bu durumu hemen telsizle merkeze bildirdiler.
Gelen yanıt daha da korkutucuydu. Aranılan cankurtaran,
Florya sahilinde, koruluk alanda terk edilmiş olarak bulun-
muştu. Fakat araçta, baygın hâldeki sürücünden başka hiç
kimse yoktu. Kayıp yaralının ve sağlık görevlilerinin bulun-
ması için sürdürülen araştırmaya, çevredeki tüm ekiplerin
katılması isteniyordu.

Polisler onlardan; verdikleri ev adresinden ayrılmama-
larını, ertesi gün de mutlaka Yeşilköy Karakolu'na uğra-
malarını isteyerek alelacele hastaneden ayrıldılar. Her an
yeni gelişmeler olabilir ve bilgilerine yeniden başvurmaları
gerekebilirdi.

Çocuklar da ne yapsınlar? Hâlâ, "Büyükbaba..." diye
hıçkırarak ağlayan küçük kızı yanlarına aldılar. Hastaneden
ayrıldılar. Ufaklık'ın adres olarak gösterdiği Yeşilköy'deki
köşkün yolunu tuttular. Keşke annesiyle babası, hasta olan
babaannesini ziyaret için İzmir'de olmasaydı. Belki o za-
man küçük kızı daha kolay avuturlardı.

Yine de, köşkün bahçesine girmeleriyle, her şey birden değişti. Minik, sevinç havlamalarıyla çevrelerinde dönmeye başlayınca küçük kız, önce elleriyle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Ardından da, hıçkırıklarını engellemeye çalışarak, "Ne sevimli şey bu böyle!" dedi. "Adı ne peki?"

Ufaklık köşkün kapısını açarken, "Onun adı Minik!" diye yanıt verdi köpeğiyle oynamaya başlayan küçük kıza. "Hadi içeriye gir de bir bak bakalım. Kim bilir? Belki kendine yeni arkadaşlar da bulursun orada."

Açılan kapıdan heyecan ve merakla içeriye dalan küçük kızın ardı sıra, onlar da köşke girip kapıyı kapattılar. Daha kapının kapanırken çıkarttığı o hafif çıt sesiyle birlikte, önce tüm köşkü çınlatan yabanıl bir çığlık işitildi. Hemen ardından da güçlü kanat sesleri... Küçük kız korkuyla Gizem'in eteklerine yapışırken; mavili, sarılı, kırmızılı koca bir tüy yumağı havada kanat çırpa çırpa geldi. Ufaklık'ın sağ omzuna konuverdi. Bir yandan başını onun başına sürtmekte; bir yandan da, "Hoş geldin Ufaklık... Hoş geldin Ufaklık..." demekteydi. "Çok özledim seni."

Küçük kız, yanı başına çömelen Ufaklık'ın omzundaki papağanı merakla karışık bir şaşkınlıkla izlerken, "Bizim gibi konuşan bir kuş bu..." dedi. "Fakat gerçekten o konuşuyor, değil mi? Sevebilir miyim onu peki?"

Ufaklık da küçük kıza, "Elbette sevebilirsin!" diye yanıt verdi. "Onun adı da, tıpkı kendisi gibi Geveze'dir. Yanında tekrarlanan sözcükleri çok çabuk öğrenir. İstersen sen de şansını deneyebilirsin. Söz gelimi, ona kendi adını öğretebilirsin. Sahi, adın neydi senin?"

Küçük kız, önce başını önüne eğerek güç duyulabilen bir sesle, "Benim adım İnce." dedi. Hemen ardından da Geveze'ye doğru eğilerek daha yüksek bir sesle, "Haydi söyle bakalım." dedi. "Hoş geldin İnce! Hoş geldin İnce..."

Geveze'nin yanıtı gecikmedi. "Hoş geldin Minik... Hoş geldin Gizem... Hoş geldin İnce..."

Küçük kız, "Senin adını da biliyor bu kuş." deyip başını kaldırıp Gizem'e bakmaya kalkışınca, kızın boynundan bir anda kendi kucağına atlayan Çita'yla da tanıştı. "Engellemediği bir şaşkınlıkla, "Fakat bu ne küçük bir maymun!" dedi. "Yoksa o bir bebek mi?"

Gizem gülümseyerek, "Sen onun boyuna bosuna sakın aldanma." dedi. "O, şu anda aşağı yukarı seninle aynı yaşlarda, ama yetişkin sayılır kendi türleri arasında. Oyun oynamaya da bayılır ha! Söylemedi deme sonra."

Daha İnce'nin ona yanıt vermesine fırsat kalmadı. Çita, kızın başındaki şapkayı el çabukluğuyla kaptığı gibi, salona doğru kaçmaya başladı. Bunu gören Geveze çığlıklar ata ata, Minik havlaya havlaya Çita'nın peşine takıldı. Şimdi küçük kız da, az önce hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kendisi değilmiş gibi, kahkahalar ata ata onların ardı sıra koşmaktaydı. Bu neşeli kovalamaca kolay kolay son bulmazdı.

Gizem, bahçeyi gören koltuklardan birine geçip yerleşirken, karşısına oturan arkadaşına, "Çocukluk ne güzel şey, değil mi Ufaklık?" dedi. "Şu küçük oyun bile, onu avutmaya yetti. Bu bizim için de iyi oldu tabi. Küçük kız hazır bizimkilerle oyalanırken, biz de şu son olup bitenler hakkında biraz görüş alış verişinde bulunalım istersen."

Ardından da Ufaklık'ın onayını beklemeden, "Bence o kaza, aslında kaza değildi." diyerek söze girdi. Sanırım birileri, yaşlı adamı öldürmek istedi. Kaza yerine sonradan gelen o iki adamın amacı da, aslında yardım etmek falan değildi. İhtiyarın ölüp ölmediğini anlamak için oraya gelmişlerdi. Hâlâ yaşadığını görünce de alıp götürmeye kalkışmaları, bence onu öldürmek içindi. Biz engelleyince, yapamadılar tabi. Fakat bu kez de cankurtararı kaçırdılar."

Ufaklık, "İyi, tamam Gizem de..." diyerek onun sözünü kesti. "Adamların niyeti mademki ihtiyarı öldürmekti; o zaman bunu, cankurtarana ulaştıkları anda yapmaları gerekmez miydi? Oysa polisler cankurtaranı bulduklarında, içinde baygın hâldeki sürücünden başka kimse olmadığını söylemişlerdi. Bir düşünsene! Şimdi bunlar, neden yaşlı adamı doktor ve hemşiresiyle birlikte alıp götürsünler ki? Amacı öldürmek olan birileri, hiç bunca zahmete girer mi? Kurbanlarının işini oracıkta bitirip gidiverirlerdi. Demek ki bunların asıl amacı, onu öldürmek değildi.

Bence yaşlı adamın peşinde, birbirinden farklı amaçlar güden en az iki grup olması gerekli. Bunlardan birincisinin, yaşlı adamı durdurmak ya da susturmak için onu öldürmek istediği açıkça belli. Bununla, ona yaya geçidinde çarpıp kaçan adamdan söz ediyorum tabii ki.

Diğeryise, kazanın hemen ardından gelip onu kaçırmak isteyen dazlak kafalı o iki kişi... Bunu kaza yerinde başaramayınca, cankurtaranın yolunu kesmekte buldular çareyi. Onlara yaşlı adamın dirisi gerekiyor olmalıydı ki, o ikisi; onu ellerine canlı geçirebilmek için her yolu denedi.

Yaşlı adam, belki önemli biriydi. Belki de değerli bir bilgiye sahipti. Onunla birlikte doktoru ve hemşireyi de götürmelerinin nedeni, en azından öğrenmek istedikleri bilgiyi edinene dek onu yaşatmak istemeleri. Gel de merak etme şimdi! Birilerinin, yaşlı adamı öldürmeye; diğerlerini de kaçırmaya yöneltecek kadar önemli şey ne olabilir ki?"

Ufaklık bir süreden beri, Gizem'in elinde evirip çevirdiği o garip değneği izlemekteydi. Üzeri sarmal şekillerle bezeli bu değnek, sıra dışı gövdesiyle ilk çağ uygarlıklarında güç ve erkin sembolü olarak kullanılan asalara benzemekteydi? Merakla, "Şu elindeki bana bir uzatsana Gizem!" dedi. "Hem sen bunu nereden buldun ki?"

Gizem, elindeki değneği Ufaklık'a doğru uzatırken, "Yaşlı adamın kullandığı bir baston vardı ya. Bu, o işte!" dedi. "Savrulup kaldığı yerde gözüme ilişince, yine kendisine veririz diye almıştım. Yoksa hata mı yaptım? Dur, bakayım! Bir de bunun yanı başında bulduğum, pirinçten yapılmış topuz benzeri bir başlığı olacaktı."

Gizem bunu söylerken, ellerini etekliğinin küçük birer torbayı anımsatan ceplerine daldırmış; bunlardan birinden, yumruk büyüklüğünde bir şey çıkarmıştı. Bu; sarı renkte, madenî bir aslan kafasıydı. Ufaklık, ayağa kalkıp Gizem'in kendisine uzattığı bu aslan kafasını da aldı. Pencereye iyice yanaşarak onu yoğun ışık altında dikkatle incelemeye başladı. Bu sırada hiçbir şey söylemiyordu. Ancak çocuğun havaya kalkan kaşlarından ve birden irileşen gözlerinden ne kadar şaşırıldığı açıkça anlaşılıyordu.

Ufaklık neden sonra, "Fakat aslan kafası biçimindeki bu asa başlığı, kesinlikle pirinç değil Gizem!" diye mırıldandı. "Saf altından yapılmış olmasının yanı sıra, eski uygarlıklardan birine ait sanki. Kaldı ki, eğer adamların peşine düştükleri şey bu asa olsaydı, onu öyle ortada bırakıp da kaza yerinden gitmezlerdi. Belki de yaşlı adam, onlar için asadan daha önemliydi. Yoksa neden biri onu öldürmeye çalışırken diğerleri kaçırmaya çalışsın ki?"

Ufaklık, hem Gizem'le konuşuyor; hem de sağ elindeki altın aslan kafasını, sol elindeki asanın gövdesine takmaya çalışıyordu. Fakat nedense kafa, bir türlü bu gövdeye geçmiyordu. Kısa bir inceleme, sorunu ortaya koydu. Altın başlığın içinde, gövdeye girmesini engelleyen sert bir cisim bulunuyordu. Ufaklık, mutfaktan alıp geldiği bir karga burunla bunu kolayca çıkarıp sehpanın üzerine koydu. Şimdi önlerinde, üzerinde AHL 141 yazan küçük bir anahtar duruyordu. Fakat o, bu anahtarı tanıyordu.